

δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν πόσιν ὅσον θέλει· ἀλλὰ τὸ ποτὸν ἐπιφέρει τοιαύτην νάρκην, ὥστε ὁ πίνων καταλαμβάνεται σχεδὸν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Ὁ παρερχόμενος καιρὸς ὑπολογίζεται ὡς καταναλωθεὶς εἰς πόσιν. Τοιαύτη ἡ γενικὴ κατάστασις. Βεβαίως ὑπάρχουσι δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἰδρύματα, ἅτινα ἀμιλλῶνται πρὸς βοήθειαν τῶν ἀπόρων. Μόνη ἡ Assistance publique, ἡ ἐνεργοῦσα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυβερνήσεως, δαπανᾷ κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 700,000 φρ., μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐξόδων τῆς συντηρήσεως δημοσίων καταστημάτων καὶ νοσοκομείων. Ἄλλ' ἡ πληγὴ μένει καὶ θὰ μένη, μὲχρις ὅτου ὑπάρχουσι οἱ ὑπέρογκοι φύροι, οἱ συνεχεῖς πόλεμοι, οἱ ἀποσπῶντες μέγα μέρους ἐργατῶν τῆς ἐργασίας, καὶ ἡ κακὴ διανομὴ τοῦ πλούτου.

Ἐγκαίρως εἴχομεν προαναγγεῖλαι τὴν ἐκδοσιν τῶν « Μύθων » τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν κ. Π. Γ. Φέρμπου. Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη πρὸ ἡμερῶν κομψότατον ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Κορομηλά, ἐφάμιλλος δὲ πρὸς τὴν τυπογραφικὴν φιλοκαλίαν εἶνε καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ τέχνη τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ποιητικῶν προϊόντων, ὧν παρέχουσι εὐχάριστος τὸ ἐπόμενον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΑΡΑΧΝΗ

Μία φορὰ κ' ἕνα καιρὸν εἰς περίπατον ἐξῆλθεν μετὰ βλέμματος ἀπλήστου νέος κώνωψ ἀπ' ἐκείνους . . . μὲ καμάρι φοβερόν, μουρμουρίζων καὶ ἐν ᾄσμα . . . ποίημα τῆς κεφαλῆς του.

Τὸν διέκρινε μακροθεὴν ἡ ἀράχνη ἡ πονηρὴ εἰς τὸ ἐργαστήριόν της χωρὶς ἔργον καθημένη, καὶ εὐθὺς ὀρμᾷ 'ς τὴν θύραν καὶ σκιρτῶσα θεωρεῖ τὸν κομψόν μας κωνωπίσκον, ὅστις ὀλονεν προβαίνει.

Ἐπλησίαζεν ὁ κώνωψ καὶ ἐσκέπτετο αὐτὴν, πῶς νὰ δυνηθῇ εὐκόλως 'ς τὰ νερά της νὰ τὸν φέρῃ . . . « Βίς τὰ δικτυὰ μου ἂν πέσῃ . . . αἶ! θὰ εὕρῃ κἀτι τι, ἔλεγεν, ἡ κολακεία ὅλα θὰ τα καταφέρῃ ».

Νὰ κ' ἐκεῖνος διαβαίνει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, κάμων ὅτι δὲν τὴν βλέπει, κ' ἐννοεῖτε τὴν αἰτίαν· ἀλλ' αὐτὴ εὐρισκομένη εἰς τῆς πείνας τὸ ἀμὴν « κουνουπίδι μου », τὸν κράζει μὲ φωνὴν πολλὴ γλυκεῖαν . . .

Καθὼς ἤκουσεν ὁ κώνωψ τὸνομά του τὸ γλυκὺ, ἔστρεψε πρὸς τὴν σκιρτῶσαν πονηρὰν τὰ βλέμματά του, ἐχαίρεισε μὲ χάριν, καὶ ἐκείνη ἀπ' ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ἐκθειάζῃ καὶ αὐτὸν καὶ τᾶσματά του . . .

Μίαν ὥραν ὁ κομψὸς μας μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν του ὡς πρὸς τοὺς ἐπαίνοους Κροῖσον· « Ἀχ! νὰ σε χαρῶ, τῷ λέγει, ὄργανόν μου ἐκλεκτόν, νὰ μου 'πῆς ἕνα τραγοῦδι καὶ ἐγὼ κρατῶ τὸ ἴσον . . . »

Ἐβῆξεν εὐθὺς ἐκεῖνος κ' ἤρχισε νὰ τραγοῦδῃ· ἀλλ' ἐκείνη, « Μά, τῷ λέγει, σὲ παρακαλῶ, κομψόν μου, πλησιέστερα νὰ ἔλθῃς νὰ ἀκούω, ἐπειδὴ ἐπειδὴ δὲν εἶνε τόσοσὺν ὕγιες τὸ τύμπανόν μου . . . »

Κ' ἡ φωνὴ της τῷ ἐφάνη τόσοσὺν καταπειστικὴ, ὥστε ἔκαμ' ἀδιστακτικῶς πρὸς ἐκείνην διπλοῦν βῆμα . . . καὶ δὲν ἤξευρεν ὁ τάλας ὅτ' ἡ Μοῖρα ἡ κακὴ εἶχεν εἰς αὐτὸν ὀρίση τὴν ἀράχνην κρούον μνηῆμα . . .

Προχωρεῖ . . . καὶ ἡ ἀράχνη, εἰς τὸ στόμα τὸν φιλεῖ, τὸν φιλεῖ . . . καί, κατὰ λάθος, τὸν δαγκάνει καὶ ἀκόμα τὸν δαγκάνει, . . . ἐπὶ τέλους μιὰ τοῦ δίδα καὶ καλὴ καὶ τὸν βρίπτει πρὸ ποδῶν της ἄτονον καὶ σπαῖρον πτώμα ! . . .]

Τοὺς κλεισμένους ὀφθαλμούς σου νὰ ἀνοίξῃς προσπαθεῖς, ἀλλὰ μάτην, δὲν ἀνοίγουν! . . . τοὺς ἐκάλυψε τὸ σκότος. Πόσους ἄρα γε ἀνθρώπους, κωνωπίσκους ἀληθεῖς ἔφαγεν ἡ κολακεία! . . . Κώνωψ, σὺ δὲν εἶσ' ὁ πρῶτος! . . .

Παναγιώτης Γ. Φέρμπου

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δερβίσης τις θέλων νὰ μάθῃ πόσοι τῶν νυμφευμένων ἀνδρῶν εἶνε εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν συζύγων των, ἀπέτεινε πρὸς διακοσίους τοιοῦτους, οἵτινες ἠκροῶντο μετὰ σεβασμοῦ τῶν σοφῶν αὐτοῦ διηγήσεων, τὸν ἐξῆς λόγον· « Ὅσοι δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν συζύγων των ἄς σηκωθῶσιν. » Ἰδὼν δὲ ἕνα μόνον κατήμενον ἐπλησίασε καὶ ἐμακάρισεν αὐτὸν διὰ τὴν μοναδικὴν του εὐτυχίαν. « — Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶμαι εὐτυχῆς, εἶπεν ὁ κατήμενος, ἀφοῦ ἡ σύζυγός μου εἶνε τόσοσὺν εὐφυῆς, ὥστε προμαντεύσασα τὴν σημερινὴν ἐρώτησίν σου, μὴ ἔσπασεν ἀπὸ χροῆς τὰ κόκκαλα καὶ μὲ ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ μὴ εἰμπαρῶ νὰ σηκωθῶ 'ς τὰ πόδια μου ! »

*

*

Εἰς τῶν αὐλικῶν Φραγκίσκου τοῦ Α' ἠπειλήσε ποτὲ διὰ τῆς ράβδου του τὸν γελωτοποιὸν τοῦ βασιλέως ἐκείνου Τριβουλέττον, ὁμιλήσαντα περὶ αὐτοῦ ἀσεβῶς. Ὁ γελωτοποιὸς πικροπρόθετος περὶ τούτου εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις εἶπεν αὐτῷ — « Μὴ φοβεῖσαι, ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι ἐν εὐρεθῇ τις τόσοσὺν αὐθάδης ἵνα σὲ φονεύσῃ, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θὰ διετάρτεον νὰ τὸν ἀπαγχονίσωσι. — « Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Τριβουλέττος, μεγάλως θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν διετάρτετε νὰ τὸν ἀπαγχονίσωσιν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὶν ἢ μὲ φονεύσῃ. »

*

*

Ἐνός ἐπώλησεν εἰς αυτοκράτειραν τῆς Ρώμης ψευδεῖς ἀδάμαντας ἀντὶ ἀληθῶν· αὐτὴ ἰδοῦσα τὴν ἀπάτην παρεπρόθετος εἰς τὸν αυτοκράτορα ζητοῦσα αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ ἐξαπατήσαντος αὐτήν. Ὁ αυτοκράτωρ, φύσει ἐπιεικῆς, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν καταπραύνη, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ κατεδίκασε τὸν ἀδαμαντέμπορον νὰ ριφθῇ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ὅπως γείνη βορὰ τῶν ἀγρίων θηρίων. Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ αυτοκράτειρα μετέβη ἐπὶ τόπου, ὅπως ἀπολαύσῃ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν παρέχει ἡ συντελούμενη ἐκδίκησις. Ἄλλ' ἀντὶ λέοντος ἡ ἄλλη τιμὸς ἀγρίου θηρίου εἶδεν ἐξελθὸν πρόβατον, ὅπερ πλησίασεν εἰς τὸν κατάδικον ἔλειχε τὰς χεῖράς του. Ἡ αυτοκράτειρα παρεπρόθετος περὶ τούτου εἰς τὸν αυτοκράτορα, ὅστις εἶπεν αὐτῇ· « Ἐτιμώρησα τὸν ἔνοχον κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἀντιποίνου. Σὺ ἐξῆπάτησεν — ἐξῆπατήθη. »